

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. J.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2010 čj. OAM-545/LE-05-K03-2008, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podaná žaloba mířila do shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu mu tudíž neudělil. Žalobce správnímu orgánu vytýkal vady řízení spočívající především v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Opakoval, že v zemi původu nikdy nebude mít stejná práva jako Arabové, Kurdové v Sýrii nemají téměř žádná práva a možnosti bránit se zlovůli státních orgánů. Žalobce sám například nemohl dokončit školu. Upozornil rovněž na úplatkářství, díky kterému lze v zemi získat cokoli. Hlavním důvodem jeho odchodu a obav z případného návratu byl postoj policie.

Zdůraznil okolnosti svého zadržení, které podrobně popsal v průběhu správního řízení, tedy zadržení své osoby a násilné chování policie, která se snažila zjistit jména demonstrantů účastnivších se oslav kurdského svátku Newroz. V ostatních aspektech odkázal na svoji žádost, informace sdělené žalovanému a ostatní spisový materiál. Požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu písemným stanoviskem s datem 30. července 2010. Velmi podrobně zopakoval průběh správního řízení a informace, které přednesl žalobce a které měly být zdrojem jeho potíží a důvodem odchodu (stručně shrnuto se mělo jednat o potíže s policií v souvislosti s jeho účastí na svátku Newroz a obecně neutěšenou situaci Kurdů v Sýrii). Současně upozornil na nesrovnalosti v přednesech žalobce, které nebyl schopen přesvědčivě objasnit, a proto jeho výpověď vyhodnotil jako účelovou a nevěrohodnou. Plně odkázal na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí a doplnil, že byť není situace na poli dodržování lidských práv v Sýrii na požadované úrovni, není tento fakt sám o sobě důvodem pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně sám potvrdil, že jeho cílem je legalizace pobytu v České republice, kde by chtěl nadále žít a pracovat. Tyto okolnosti rovněž neumožňují kladné posouzení žádosti. Při svém rozhodování tak zákon neporušil, vycházel z objektivních informací a ve skutečnostech tvrzených žalobcem neshledal azylově relevantní důvody. Trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za výslovného souhlasu obou účastníků.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud se neodchýlil od svého obvyklého postupu, prostudoval správní spis, napadené rozhodnutí, seznámil se s obsahem žaloby i stanoviskem žalobce a posléze i správního orgánu. Z těchto informací se podává, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 4.11.2008, z údajů ve vlastnoručně

psané žádosti a z pohovorů uskutečněných dne 2.4.2009 a 8.4.2010. Rozhodoval dále v souladu s informacemi, které v průběhu řízení shromáždil ohledně politické a ekonomické situace na Ukrajině. Vycházel z Informace MV Velké Británie ze 17. února 2009 s názvem Sýrie obsahující směrnici pro posuzování žádostí o azyl, Informaci Human Rights Watch z ledna 2009, konkrétně její části hodnotící potlačování kurdských práv v Sýrii, Výroční zprávu Amnesty International z 28. května 2009 zahrnující události v Sýrii za rok 2008, Informaci švýcarského Spolkového migračního úřadu ze 6. března 2009 mapující aktuální situaci Kurdů a zprávu téhož úřadu z 19. října 2009 vztahující se k otázce ilegálního vycestování a delšího pobytu v zahraničí. Méně aktuální, leč do celkového kontextu informací zapadající byla Informace Oddělení pro dokumentaci a šetření Úřadu Generálního komisaře pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti (CEDOCA) Belgického království ze dne 15.5.2006 zaměřená na ilegální vycestování ze země a návrat. Uvedené zprávy žalovaný doplnil o informace obsažené v databázi České tiskové kanceláře (ČTK) – Sýrie mapující stav země k 3.3.2010.

Krajský soud – co se týče informací přednesených žalobcem – především odkazuje na velmi podrobné odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, jehož obsahem žalovaný učinil téměř doslovný přepis žalobcova přednesu z obou pohovorů. Lze vysledovat následující dva okruhy (dle tvrzení žalobce) tvrzených potíží: za a) obecné související s jeho kurdskou národností a za b) problémy s policií související s jeho účastí na oslavách svátku Newroz v březnu 2008 (zadržení žalobce a výslechy spolu s fyzickým násilím). Dle svého přednesu žalobce, který je státním občanem Sýrie a kurdské národnosti, opustil Sýrii dne 17. 10. 2008. Svůj odchod spojil s událostmi z března 2008, kdy se účastnil oslavy svátku Newroz, při které došlo ke konfliktu s policií. Přítomní Kurdové začali protestovat, žalobce se také zapojil do protestu. Byl zadržen policisty, vyslýchán a zbit. Základní vojenskou službu absolvoval bez problémů. Po jejím ukončení a návratu do svého bydliště byl žalobce znovu zadržen policií s cílem zjistit jména organizátorů oslavy, které se zúčastnil v březnu v Kamishli. Dále z výpovědi do protokolu vyplynulo, že byl zadržen celkem dvakrát, přímo na akci dne 20. 3. 2008 (6-7 dní) a podruhé dne 20. 4. 2008 (10 dní). Během výslechů měl být příslušníky policie mučen, což dle názoru žalobce spočívalo v kopání a bití pěstmi po celém těle. O těchto útocích se nikomu nezmínil, nepožádal o pomoc, a to ani lékaře, jelikož neměl žádná vážná zranění. Uvedl, že s ním nikdy nebyl sepsán žádný protokol, nic nemusel podepsat a všechny zúčastněné osoby byly při výslechu v civilním oblečení. Při propuštění mu bylo příslušníky policie sděleno, že má jít domů a nikam nechodit. V květnu 2008 odjel do Damašku, kde zůstal asi měsíc a pak byl u kamaráda v Lybii. Po prvním propuštění policií se vrátil zpět k vojenské jednotce a po druhém do svého bydliště, kde si začal vyřizovat cestovní pas s úmyslem vycestovat ze země. Jako státní příslušník Syrské arabské republiky následně skutečně vycestoval z Damašku na vlastní cestovní pas. Zmínil, že se do své vlasti vrátit nechce a rád by žil v České republice. V roce 2008 uskutečnil několik zahraničních cest, které jsou zaznamenány v jeho cestovním pasu. Jak při vycestování, tak i po návratu zpět do vlasti neměl žádné potíže. V protokolu k pohovoru uvedl, že do České republiky chtěl původně vycestovat přes Rusko pomocí převaděče, ale asi po 10 dnech se společně vrátili do Sýrie. Odtud vycestoval do

Egypta a následně pak do ČR. V případě návratu do země původu se obává uvěznění, protože požádal o azyl v zahraničí, je Kurd a také za potíže, které měl dříve. Uvedl, že v Sýrii nemohl dokončit ani základní školu, leč následně připustil, že ji přestal navštěvovat z vlastní vůle. Stejně tak připustil, že by mohl studovat i střední školu, ale vyhodnotil to jako nesmyslné, neboť jako Kurd neviděl další smysl získaného vzdělání. Jiné potíže ve své zemi neměl. Potvrdil, že v České republice má v úmyslu žít a pracovat, jeho otec je schopen žalobce finančně podporovat.

V daném případě není namístě doslovně vypisovat skutečnosti sdělené žalobcem, jak již jednou konstatoval krajský soud, neboť zcela postačí odkázat na písemné odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný prakticky doslova zaznamenal veškeré informace poskytnuté žalobcem v průběhu správního řízení. Za zdůraznění ovšem stojí vyhodnocení věrohodnosti sdělených informací, ke kterému přistoupil žalovaný na straně sedmé přezkoumávaného rozhodnutí. Soudu opět plně postačí odkázat na obsah písemného odůvodnění, neboť se závěry žalovaného o nevěrohodné výpovědi žalobce, které mají oporu ve správním spise, ztotožnil. Z důvodů přezkoumatelnosti svého rozhodnutí a to vzhledem k závěru shora krajský soud podtrhuje následující: správní orgán si zajistil informace o průběhu a charakteru nepokojů v Kamišli dne 20.3.2008 v předvečer svátku Newroz, konkrétně se jednalo o popis získaný od Human Rights Watch a od zpravodajské agentury Reuters z ledna 2009. Tyto informace hovoří o účasti asi 200 osob, které zapálili v západní části Kamišli svíčky a hranici. Požárníci hranici uhasili, policisté a tajní agenti vyzývali k ukončení oslavy, účastníci neuposlechli, takže byli následně rozháněni slzným plynem, střelbou osob v civilním oblečení do shromážděného davu. Verze žalobce byla taková, že všeobecná police chtěla oslavy přerušit, začala střílet a byli zabiti tři lidé. Poté demonstranty bila a rozháněla. I přes výhrady žalovaného, že jím zjištěný průběh událostí se od žalobcova popisu liší, žalobce trval na své verzi s tím, že se zřejmě účastnil oslavy na jiném místě ve městě. Správní orgán ve světle získaných informací tomuto celkem důvodně neuvěřil, neboť, jak správně zdůraznil, je nepravděpodobné, že by se konaly v Kamišli dvě akce na různých místech, na kterých došlo k zabití lidí a konání té, které se měl účastnit žalobce, by nebylo zaznamenáno. Po událostech v Kamišli v březnu 2004 v souvislosti s událostmi při fotbalovém zápase je jisté a zprávy tomu korespondují, že konání předvídatelných akcí, ke které svátek Newroz bezpochyby patří, je monitorováno s maximální pečlivostí. Žalovaný proto zaměřil pozornost i na popis událostí tak, jak je žalobce prezentoval při prvním a poté doplňujícím pohovoru a opět zcela důvodně poukázal na nesrovnalosti, které vedou k závěru, že žalobce se s velkou pravděpodobností osobně oslav neúčastnil (např. popis zásahu policie, která v první verzi se po hodině konání akce snažila účastníky rozehnat a bila je, poté došlo ke střelbě. V doplňujícím pohovoru měla policie zasáhnout okamžitě a bez výzvy). Rovněž tak popis dvou zadržení, výslechů a bití se od sebe lišily, což by se s velkou pravděpodobností osobě, která by byla takto týrána, nestalo. Žalobce se na jednu stranu prezentoval jako osoba, na které mají policejní složky zájem, na straně druhé ovšem bez potíží Sýrii (ještě před příjezdem do České republiky) opustil a opět se do země vrátil. Lze proto stěží uvěřit, že po žalobcem zmíněných incidentech mu byl bez potíží vystaven pas a umožněno vycestování. Krajský soud neuvěřil vysvětlení žalobce, že se v zemi

dá vše uplatit. Korupci jako takovou nezpochybňuje, nicméně žalobce po tvrzeném zatčení bez potíží a opakovaně cestoval, bez komplikací mu byl vystaven pas a umožněno Sýrii opustit. Pokud by byl osobou tak důležitou, jak se prezentoval, tak je nepravděpodobné, že by mu státní orgány umožnily bezproblémový výjezd. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“* O záměrném zveličování možných potíží svědčí informace shromážděné žalovaným, kdy konkrétně v Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze 17. února 2009 se uvádí, že obecně platí, že diskriminace a omezování, které zažívají syrští Kurdové, nejsou taková, aby představovala perzekuci nebo porušení lidských práv, pokud by se tyto osoby vrátily do Sýrie. Ojedinělá účast na demonstraci, bez aktivní účasti na politickém dění, kdy krajský soud zdůrazňuje, že to je právě žalobcův příběh, neznamená, že by se takováto osoba stala předmětem pozornosti syrských orgánů. Dále je ve zprávě uvedeno, že se na neúspěšného žadatele o azyl nebude bez dalšího hledět jako na protivníka režimu, nebude mu proto hrozit pronásledování a špatné zacházení. Stejně tak lze z Informace švýcarského Spolkového migračního úřadu ze 6. března 2009 zjistit, že politicky neaktivní Kurdové nejsou v Sýrii vystaveni systematickému pronásledování. Ve zprávě téhož úřadu z 19. října 2009 je uvedeno, že ani delší pobyt v zahraničí není sám o sobě důvodem k zatčení či déletrvajícím represáliím. Rovněž tak i samotný fakt podání žádosti o azyl v zahraničí není bez dalšího důvodem k případným potížím po opětovném návratu, podání žádosti se jako takové nepovažuje za politickou aktivitu. Zpráva Human Rights Watch z ledna 2009 hovoří v tom směru, že syrské bezpečnostní služby pronásledují jednotlivé kurdské politické vůdce a aktivisty, přičemž osobu žalobce nelze v žádném případě za takto nepřátelskou osobu považovat a on sám sebe ostatně ani tak nepopsal.

K otázce kurdské národnosti a potíží s tím spojených a žalobcem tvrzených lze připomenout, že žalobce se sám vzdal možnosti získat vzdělání, když ani nedokončil základní školu. Přesto sám připustil, že by v případě zájmu mohl studovat i na škole střední. Rodina žalobce, tak jak ji popsal, byla a zřejmě je solidně situovaná, když by si mohla dovolit žalobce při jeho pobytu v České republice podporovat. Shromážděné zprávy nepopírají určité komplikace a omezování syrských Kurdů, nicméně žalobce je Kurdem se státním občanstvím Sýrie, tudíž jeho postavení a možnosti seberealizace ve společnosti jsou nesrovnatelné oproti Kurdům bez občanství. Za takto objasněné situace se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje tedy krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Byť je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu v této pasáži poněkud strohé, tak v kontextu s celým příběhem žalobce včetně shromážděných informací je v této konkrétní věci dostačující. Žalovaný se příběhem žalobce zabýval velmi podrobně a odpovědně, shromáždil řadu objektivních informací, na základě kterých vyhodnotil žalobcův příběh jako nevěrohodný a jím tvrzené nebezpečí v případě návratu jako neopodstatněné. V kontextu s tím nelze pominout, že žalobce na počátku správního řízení o tento typ mezinárodní ochrany nepožádal a rovněž tak nepřednesl či nepřeložil žádný důkaz, který by správní orgán nutil zaobírat se daným tématem s větší důsledností. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto ohledu poměrně jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem.

Další povinností správního orgánu bylo vyhodnotit případnou důvodnost postupu dle § 28 zákona o azylu a zkoumat, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalovaný logicky vycházel ze znění zákona, kdy se dle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou

důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení od žalobce a z informací o zemi původu, přičemž v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Žalobce potvrdil, že proti jeho osobně nebylo a není vedeno trestní stíhání, jeho zdravotní stav je dobrý, v současné době v Sýrii neprobíhá ozbrojený konflikt, v případě vycestování žalobce do vlasti mu tak nehrozí nebezpečí dle citovaného ustanovení a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82 je zachycen tento názor: *„Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven.“* Pro závěr, že žalobci reálné nebezpečí postihu Úmluvou shora předjímané nehrozí, shromáždil správní orgán několik informací, které krajský soud považuje za aktuální a svým obsahem a zdrojem původu za dostatečně objektivní. Konkrétně se jedná o Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze 17. února 2009 a Informace švýcarského Spolkového migračního úřadu ze 6. března a 19. října 2009. Fakta podstatná pro daný případ krajský soud již v tomto rozhodnutí zachytil.

Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud tak oproti přesvědčení žalobce dospěl k závěru, že důkazy opatřené správním orgánem a použité jako podklad pro rozhodnutí jsou úplné, odpovídají požadavkům shora označených ustanovení správního řádu, poskytují možnost spolehlivého zjištění stavu věci a v tomto smyslu představují dostatečný podklad pro objektivní a soudem bez potíží přezkoumatelné rozhodnutí. Pochybení vytýkaná žalobcem krajský soud neshledal, a proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 29. září 2010

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně